

Bremenin musikantit

Eräänä aamuna lähti vanha aasi kopsuttamaan kohti Bremenin kaupunkia. Se oli jo vanha ja väsynyt, eikä jaksanut enää tehdä töitä maatilalla, vaan halusi ansaita elantonsa ryhtymällä musikantiksi Bremenin kaupungin soittokuntaan.



Vähän matkaa kuljettuaan aasi tapasi vanhan ajokoiran, joka makasi tien laidalla ja huokaili.



”Mikä hätänä, ystäväiseni?” aasi kysyi.

”Olen liian vanha ja väsynyt metsästyskoiraksi. Siksi karkasin kotoa ja aion maata tässä, kunnes kuolen nälkään”, koira vastasi.

”Minä aion mennä Bremeniin ja soittaa kaupungin soittokunnassa. Tule minun kanssani!”, aasi kiljui.

Koiravanhus mietti hetken, haukahti, nousi ylös ja lähti aasin matkaan.

Vähän matkaa kuljettuaan aasi ja koira kohtasivat tien laidassa kyyhöttävän kissan.

”Mikä hätänä, kissarukka?” kysyivät aasi ja koira yhteen ääneen.

”Olen jo vanha ja väsynyt, eikä minusta ole enää pyydystämään hiiriä. Siksi emäntä ei halua minua taloonsa. Nyt en tiedä, mitä tekisin”, kissa vastasi apeana.

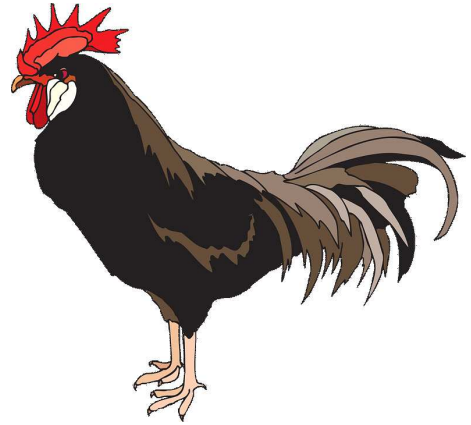
”Me aiomme mennä Bremeniin ja soittaa kaupungin soittokunnassa. Tule kanssamme!”, koira haukkui.

Kissa mietti hetken, naukaisi ja lähti aasin ja koiran matkaan.



Aasi, koira ja kissa kulkivat yhdessä, kunnes tulivat maatalon luo. Aidan päällä seiso i kukko, joka kiekui niin lujaa kuin pystyi. Ystävykset kuuntelivat kukkoa hetken ja kysyivät sitten: ”Miksi pidät tuollaista meteliä?”

”Emäntä on käsenyt tehdä minusta päivälliskeittoa huomisille vieraille. Siksi kieun niin kauan kuin minulla on kaula, millä kiekua”, kukko vastasi murheellisena.



”Me olemme matkalla Bremeniin, jotta voisimme liittyä kaupungin soittokuntaan. Sinulla on kova ja kuuluva ääni, lähde meidän mukaamme”, aasi sanoi.

Kukko mietti hetken, kiekaisi ja lähti kulkemaan aasin, koiran ja kissan kanssa kohti Bremeniä. Kaupunkiin oli pitkä matka ja illan hämärtyessä ystävykset tulivat synkkään metsään. ”Meidän on jäätävä tähän yöksi”, aasi kiljui. Kukko lehahti puun latvaan mennäkseen sinne nukkumaan. Juuri kun se oli sulkemassa silmänsä, se näki himmeän valon tuikkivan oksien läpi. ”Tuolla taitaa olla talo”, se kiekaisi. ”Mennään katsomaan. Siellä olisi varmasti mukavampi nukkua kuin täällä metsässä”, aasi kiljui. ”Kunpa siellä olisi jotakin hyvää syötävää”, koira haukahti.

Aasi, koira, kissa ja kukko rämpivät metsän halki ja löysivät pienen talon. Aasi oli eläimistä korkein, joten se kurkisti ikkunasta sisään. ”Siellä on pöytä täynnä ruokaa ja juomaa, sekä neljä rosvoa syömässä herkkuja”, aasi kuiskasi.

”Ne maistuisivat meillekin. Mutta kuinka saamme rosvot ulos ja pääsemme itse sisään?” koira kysyi. Ystävykset miettivät hetken aikaa ja saivat oivan tuuman. ”Se on hyvä suunnitelma. Muistakaa, ei inahdustakaan, ennen kuin annan merkin”, aasi kuiskasi.

Aasi asteli äänettömästi ikkunan luo ja nosti etukavionsa ikkunalaudalle. Koira hyppäsi aasin selkään, kissa kiipesi koiran selkään ja kukko lehahti kissan päälle. Kun kaikki olivat paikoillaan, antoi aasi merkin, jolloin aasi alkoi kiljua, koira haukkua, kissa naukua ja kukko kiekua niin kovaa, kuin pystyivät.



Tämä kauhistuttava meteli säikäytti rosvot, jotka juoksivat ulos niin nopeasti kuin vain pystyivät. Eläimet menivät mökkiin, söivät vatsansa täyteen, sammuttivat valon ja asettuivat nukkumaan. Aasi makasi olkien päällä, koira asettui oven taakse, kissa käpertyi takan eteen ja kukko lennähti katonrajassa olevalle orrelle.

Rosvot kyyhöttivät metsän reunassa ja näkivät, kuinka mökin valo sammui. Tuli aivan hiljaista, kun eläimet menivät nukkumaan. "Olipa tyhmää säikähtää ja juosta metsään", rosvojoukon johtaja sanoi. "Mene ja ota selvää, mitä siellä tapahtuu", hän sanoi yhdelle miehistä.

Rosvo hiipi sisään mökkiin. Hän näki kissan kiiluvat silmät ja luuli niitä hiiliksi. Hän kumartui kohentaakseen ne liekiksi. Kissa sähähti ja raapaisi kynsillään rosvoa kasvoihin. Rosvo yritti päästä ovelle, mutta astui vahingossa nukkuvan

aasin päälle, jolloin aasi heräsi ja potkaisi rosvoa sääreen. Koira säikähti, näki rosvon ja puraisi tätä toiseen sääreen. Juuri kun rosvo ryntäsi ulos mökistä, kukko heräsi ja kiekui niin kovaa kuin pystyi.

Mies juoksi takaisin metsään toisten rosvojen luo ja huusi: "Mökissä on hirvittävä noita! Hän sylki kasvoilleni ja raapi pitkillä kynsillään. Joku iski minua kepillä jalkaan ja pisti toiseen jalkaani veitsellä. Kun juoksin mökistä, joku kolmas huusi perääni vertahyytävän huudon."

Tuli aamu, mutta rosvot eivät uskaltaneet palata mökkiinsä. Eläimet eivät koskaan menneet Bremeniin, vaan jäivät mökkiin asustelemaan ja ties vaikka asuisivat siellä vieläkin.

Uudelleen kirjoittanut Iina Kaulio seuraavan kirjan pohjalta:

Amery Heather (2001); Satumatka maailman ympäri (suom. Vuorinen Minna).

Kuvat Clipart

